

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Oviedo, Francisco de

Lvgdvni, M.DC.LI.

II. An totum substantiale includat aliquid præter materiam, formam, &
vnionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

totius, sepe enim puer duplicem quinarium numerum recenset, & non valet denarium conficere, in quo casu sunt bis quinque, seu est bis quinarium numerus, & non est denarius formaliter, sed tantum materialiter, quia non est numerus formaliter, quovisque unitates formaliter mente annumerentur.

8 Obiicies secundò alia eiusdem Aristotelis testimonia ex lib. 2. Metaph. cap. 17. text. ultimo, ubi ait Syllabam *ba* non esse *B* & *A*, nec carnem esse ignem, & terram, & ex lib. 8. text. 15. *Omnium namque* (verba sunt Philosophi) *quæcumque plures partes habent, & non est totum, quasi concernatis, sed ipsum totum est aliquid aliud præter partes.* Resp. hæc testimonia probare totum præter partes includere vnionem, neque quidquam aliud insinuarè.

9 Obiicies tertio: multa conueniunt toti, quæ non conueniunt materiæ, formæ, & vnioni simul sumptis: ergo ab illis distinguitur. Probo antecedens: Totum est integrum, totum gignitur, & corrumpitur, Totum est vnum. Sed hæc non conueniunt materiæ, formæ, & vnioni: ergo. Resp. hæc omnia eodem modo conuenire materiæ, formæ, & vnioni simul sumptis, ac conueniunt toti, quia partes & vnio sunt vnum integrum adæquatam, & quælibet in se dicit unitatem inæquatam; sic totum est vnum integrum constans pluribus unitatibus inæquatis duabus tanquam extremis unitis, alterâ tanquam vnione: & sicut totum gignitur, & corrumpitur, quia gignitur vnio, quæ ultimò complet hominem, & eadem corrumpitur sine qua nequit subsistere: sic materia, forma, & vnio quatenus simul sumptæ gignuntur, & corrumpuntur ratione eiusdem vnionis, licet partes secundum se neque gignantur, neque corrumpantur, & sicut totum compositum habet vniam unitatem totalem, & plures partiales, sic materia, forma & vnio habent plures unitates partiales, propriam quælibet, & omnes simul totalem, ex partialibus confectam.

10 Obiicies quartò. Partes & vnio causant totum: ergo distinguuntur ab illo: Distinguo antecedens: partes, & vnio causant totum collectiue sumptæ, negò distributiue, transeat. Dico transeat, quia vnio non causat, sed est causalitas.

11 Obiicies quintò. Totum habet causam totalem intrinsecam: sed hæc non potest esse nisi materia, forma & vnio simul sumptæ: ergo sic sumptæ sunt causa adæquata totius: ergo distinguuntur ab illo. Respondeo negando antecedens, quia dicunt sibi repugnantiam causa intrinseca, & causa totalis. Rationem audi: causa intrinseca causat componendo, & conceptus causæ intrinsece est conceptus partis potentis componere, & causalitas per quam dicitur actu causans, est compositio, ita vt formaliter idem sit actu intrinsece componere, & actu intrinsece causare, idem formalissimè sit causa intrinsece actu causans, & actu componens: sed implicat aliquam entitatem adæquatè componere totum, vt per se notum est, quia conceptus componentis est conceptus partis essentialiter connotantis alteram compartem, cum qua simul ponatur: ergo implicat aliquam entitatem intrinsece causare totum. Instabis totum est intrinsece adæquatè causatum: ergo habet causam intrinsecam adæquatam. Concedo antecedens, & nego consequentiam, quia totum intrinsece adæquatè causatum non dicit causam intrinsecam adæquatam, sed plures inæquatas. Sicuti compositum non dicit vnum adæquatam componens, sed plura componentia inæquata.

12 Vergebis iterum: ex pluribus causis partialibus fit vna totalis: sed dantur plures causæ partiales intrinsece: ergo ex illis fiet vna totalis. Respondeo antecedens esse verum de pluribus partialibus causis extrinsecis, non de intrinsecis. Disparitatem do: Causæ extrinsece causant effectum ab illis adæquatè distinctum, & ita possunt coniungi, vt influant in effectum, cui dant aliud esse ab illo, quod habent causæ influentes. Intrinsece causæ tantum causant per exhibitionem suarum entitatum, quas formaliter in se ipsis effectui communicant per coniunctionem vnus cuiusque cum altera mediâ vnione, ex his autem communicationibus partialibus non potest fieri vna totalis, quia non est aliud tertium, cui talis communicatio fiat, neque est extremum aliquod in effectui, cui partes simul sumptæ, & vnitæ se communicent, ac proinde non est effectus in ordine ad quem possint intelligi componentens vniam causam intrinsecam adæquatam, omnes causæ in-

trinsece inæquata. Persistis adhuc: causæ intrinsece partiales vniantur in ratione causarum: ergo ex illis fit vna totalis: Distinguo antecedens: vniantur in ratione causarum, vt efficiant vniam causam totalem nego: vniantur vt quælibet simul cum alia per vnionem tanquam per causalitatem causæ inæquata, quod in actu secundo sine vnione non præstaret, constituant vnum effectum, hoc est, totum, concedo. Sicuti partes in ratione partium vniantur, non vt faciant vniam partem totalem, implicat enim conceptui partis ratio totalis, sed vt faciant totum, quod relatiue opponitur parti, & quod essentialiter à parte distinguitur tanquam includens ab inclusio. Eadem ratione causæ intrinsece vniantur non vt componant vniam causam intrinsecam totalem, quia conceptus totalitatis repugnat conceptui causæ intrinsece, quæ formaliter dicit conceptum partis, sed vt efficiant vnum effectum, scilicet compositum relatiue oppositum conceptui causæ intrinsece, & essentialiter distinctum ab eadem causâ intrinseca tanquam includens ab inclusio. Hæc optimè explicant conceptum causæ intrinsece, si verò propter pusillorum scandalum nolis negare dari causam intrinsecam adæquatam respectu compositi, dicitò dari duplicem causam intrinsecam adæquatam, materialem vniam aliam formalem, quamlibet in diuerso genere, ex quibus non potest fieri vna totalis, quia pertinent ad diuersum genus, sed hæc responsio fuga erit, prima verò ad rem opportuna solutio.

Obiicies. Hi conceptus, *materia vnita formæ: forma vnita materiæ: materia, forma, & vnio*, non distinguuntur ex parte obiecti, vt probauimus Controuers. præcedenti, Puncto 3. ergo quidquid prædicatur de vno potest prædicari de alio: sed de hoc conceptu, materia vnita formæ, prædicatur esse causam totius: ergo de illo conceptu materia, forma, & vnio poterit fieri eadem prædicatio. Concedo antecedens, & nego consequentiam, quia per diuersum modum significandi sine distinctione ex parte obiecti fit diuersum significatum in recto, & posito diuerso significato in recto est diuersa verificatio prædicati, quæ sumenda est ex identitate cum illo, quod ex parte subiecti se tenet in recto, & non cum illo quod est in obliquo, vt dicebam modò num. 6. Exempla plura passim suppetunt: Pallium Petri, & pallium, & Petrus, ex parte obiecti non distinguuntur. & hæc prædicatio est vera, *Pallium Petri distinguitur adæquatè à Petro.* Et hæc falsa, *Pallium & Petrus distinguuntur adæquatè à Petro.* Similiter ex parte obiecti non distinguuntur hæc complexa: *Albedo recepta quantitate, & quantitas recipiens albedinem.* Et hæc vera propositio, *quantitas recipiens albedinem ex se est impenetrabilis.* Et hæc falsa, *albedo recipiens quantitatem ex se est impenetrabilis.*

Hæc de toto substantiali essentiali, quæ in omni toto etiam accidentali, & integrali proportio seruatur obserua, nullum enim distinguitur ab illis simul sumptis, quibus constat; totum integrale non distinguitur à partibus integrantibus, & illorum nexu; concretum accidentale sicut album, si vnionem dicit distinctam inter subiectum & albedinem ab educatione distinctam, non distinguitur à subiecto, albedine, & tali vnione; si vnionem non importat distinctam ab educatione, subiectum, albedo, & educio erunt adæquatè totum. Composita quorum forma siue substantialis siue accidentalis, modalis est, per se ipsam subiecto vnita nulla intercedente vnione inter subiectum, & formam, sicuti in his concretis præsens, & subsistens, iuxta communem sententiam, quæ subsistentiam & præsentiam modum esse defendit, non distinguuntur à subiecto & forma simul sumptis.

PUNCTUM II.

An totum substantiale includat aliquid præter materiam formam, & vnionem.

Questionem hanc vnus his temporibus in scholis P. Gabriel Vazquez inuexit, qui tom. 1. in 3. parte disputat. 19. numer. 26. in composito substantiali modum quemdam substantialem constituit deriuatum à forma distinctum ab ipsa, & ab vnionis modo, vt apertè declarat num. 29. *Scilicet contra vero*, ubi arguit ab inconuenienti contra Philosophos qui tantum admettebant in composito substantiali materiam, formam, & modum vnionis. Communis sententia, quam amplector, negat dari in composito

talem modum, cuius præcipuum fundamentum est, illud superfluum poni, quod nobis notum fiet, si expendamus rationes quibus Vazquez, & cum illo docti recentiores illum propugnant; singula referam, expendam, & solvam.

Arguit 1. Vazquez num. 28. Diuerso modo constituitur compositum substantiale, & accidentale, quia in composito accidentali subiectum tantum est vehiculum accidentium, in composito verò substantiali viuenti, materia non tantum est vehiculum formæ, sed principium operationis vitalis, & viuificatur ita vt deinde nouum esse habeat, quod sit viuere, nam teste Aristot. 2. de anima c. 4. text. 27. *viuere viuentibus est esse.* Materiam in viuentibus esse principium operationum vitalium, quæ propriæ non sunt animæ, sicut intelligere, & velle, sed compositi probat Vazquez ex Aristotele 1. de anima cap. 4. textu 64. *Dicere autem animam irasci vel timere, simile est ac si quispiam diceret animam texere, vel edificare, nam melius est fortasse dicere, non animam sed hominem animam misereri, vel discere.* Multa in hac ratione inuenio difficillima: facili ab omnibus me expediam. In primis difficile est Arist. hoc text. citato docuisse has operationes de quibus loquitur procedere efficienter à materia, & ipsum loqui de operationibus corporeis, & non spiritualibus, vt vult Vazquez; cum Aristoteles loquatur de actu miserendi, & discendi, qui sunt actus voluntatis, & intellectus. Dicerem ego Aristotelem hic docuisse omnes operationes quas exercet animus in statu vnionis tribui composito, quod dicitur irasci, timere, misereri, & dicere, etiam si actiones spirituales saltem ab anima tantum efficienter producantur, quia tamen non producuntur de facto independenter à materia, & quia totus homo dicitur videre & intelligere; ita toti tribuuntur rationes, etiam si plures illarum, & forsitan omnes tantum ratione animæ exerceat. Hæc omitto de quibus Controuers. 3. Punct. 1. de anima latè dicam. Do materiam primam principium esse actionum vitalium. Venio ad illud nouum esse quod habet materia, quo iam viuere dicitur, quod certè non penitus percipio. Modus ille adæquatè distinguitur à materia prima, & materia, quæ modò est sub forma viuentis cum illo modo, & quæ antea fuerat, destructo viuenti postea erit sine illo: ergo modus ille non dat nouum esse materiæ neque materia postquam illud habet nouum aliquid esse recipit quod sit proprium esse illius per quod formaliter existat. Rursus si modus ille tribuit nouum esse materiæ siue distinctum, siue indistinctum ab ipsa materia, cur non poterit eadem forma nouum illud esse tribuere modo illo non intercedente? Dices modum illum esse deriuatum à forma, & ita ab ipsa distingui. Contrà: modus ille deriuatus à forma immediatè siue alia deriuatione se infert materiæ, & illi tribuit nouum esse; ergo ipsa forma poterit absque vlla deriuatione se insinuare in materiæ præcordia, & illi dare illud esse nouum. Omitto alia contra hoc nouum esse materiæ quod mihi semper nouissimum erit.

Respondet totum substantiale, & concretum accidentale ex eo distingui, quod concretum accidentale constituitur per formam, & informationem accidentalem, & sæpe ex parte subiecti supponit totum substantiale adæquatè constitutum, & forma accidentalis huius concreti constitutiva primò, & per se intenditur propter subiectum à quo distinguitur. Totum verò substantiale constituitur per formam, & informationem substantialem, & illius forma non intenditur à natura propter subiectum ab illa distinctum, sed propter compositum, quod constituit, & nunquam supponit subiectum substantialiter completum, sed semper incompletum, cum quo totum completum componit. Ad illud quod additur de operationibus, concedo subiectum aliquando totum concurrere ad operationes formæ accidentalis quatenus illam sustentat, quæ æquè bene fierent dum forma accidentalis existeret, etiam si subiecto careret. Et concedo similiter operationes plures viuentis exercendas non esse à forma existenti sine materia, quia de facto dependent ab illa exercetur, & admitto ad præsentem questionem materiam ad illas effectiue immediatè concurrere, ex hoc tamen non inferitur, materiam recipere nouum esse, neque per se ipsam esse viuentem, sed tantum simul cum anima effectiue concurrere ad operationem vitalem, sicuti concurrunt species impressæ, & alia principia.

Arguit secundò P. Vazquez: Anima rationalis tribuit materiæ non solum esse hominis, sed esse animalis, viuentis, & corporis, & omnem rationem genericam, quæ est sub prædicamento Substantiæ: ergo debet tribuere modum alium distinctum à se ipsa, quia cum sit spiritualis non potest tribuere materiæ rationem corporis, quam non habet, neque homo dici potest corpus ratione vnus partis, videlicet materiæ, aliàs non minus diceretur homo spiritualis, quam corporeus, neque vniocè diceretur corporeus homo cum equo, cum equus secundum se totum esset corporeus, & homo tantum secundum materiam: ergo necessum est animam materiæ communicare alium effectum formalem distinctum à se ipsa, ratione cuius habeat esse corporis, & esse animalis, & c. ita P. Vazquez num. 31. explicui Controuers. 3. Puncto 2. num. 11. quomodo homo præcisè ratione materiæ quolibet alio secluso, corporeus dici debeat, etiam si rationem spiritualement dicat præcipuum constitutum, ideo hanc obiectionis partem non tracto. Omitto similiter reliqua prædicata posse immediatè ab ipsa anima materiæ communicari, quod iam tetigi. Venio ad explicandum hunc effectum formalem, quem forma materiæ tribuit iuxta Vazquez Philolophiam, ratione cuius materiæ tribuere dicitur rationem animalis, & rationem viuentis. Animalis ratio quam forma tribuit materiæ, vel est totum compositum, vel aliquid in illo inclusum: si totum compositum falsum est formam materiæ talem rationem tribuere: si est aliquid inadæquatè pertinens ad compositum, quod tribuit rationalis anima ab ipsa distinctum: ergo in homine est ratio animalis, quam tribuit anima, distincta ab ipsa anima: ergo dicemus hominem constare ratione animalis, & anima ab hac ratione distincta: ergo anima formaliter non est constitutiva rationis animalis. Secundò materia, etiam quando est animata informata, tantum habet esse partem componentem animalis, & hominis, qui constat ex materia, & forma: ergo materia non habet à forma esse animalis, sed tantum ratione vnionis habet esse partem actu componentem animalis, quod per se habebat tantum in potentia: ergo dicendum non est animam tribuere materiæ esse animalis, nec esse hominis, sed tantum formam cum materia constituere animal, & hominem medià vnione: ergo forma tantum se ipsam communicat materiæ, & effectus formalis est totum, in quo ipsa forma, & materia continentur, quod totum effectus formalis dicitur, quia vltimò per formam completur, quod impediri nequit posita formà cum vnione ad materiam, cum totum vt dictum est Puncto præcedenti, nihil aliud sit, quam materia, forma, & vnio inter vtramque.

Arguit P. Vazquez num. 32. Homo viuunt vità corruptibili: anima rationalis est incorruptibilis; ergo præcisè per animam rationalem non potest viuere vità corruptibili: ergo dandus est modus aliquis ratione cuius homo viuunt vità corruptibili. Si ad modum vnionis recurramus, occurrunt Recentiores: corrumpi animam rationalem, sed in diuerso statu constitui: ergo ex eo quod modus vnionis corrumpatur non corrumpitur vità hominis identificata cum animo rationali: ergo vt corruptibilis sit vità hominis, dandus est alius viuificationis modus, ratione cuius homo viuificetur, qui corruptibilis sit. Contra rationem hanc sic insurgo: modus ille vnionis vel est vità formaliter per se ipsum, vel viuificatur ab anima: si est vità formaliter per se ipsum habebit rationem formæ substantialis vitalis, & formaliter erit anima, & constituens viuens quatenus ab animo rationali distinguitur, & ita in homine erit duplex anima rationalis, & illa, quam hæc inuenit opinio. Dices modum hunc non esse animam, quia deriuatur ab anima rationali. Sed quid inde? etiam si ab anima rationali deriuatur ab illa distinguitur, & formaliter per se ipsum quatenus ab anima rationali distinguitur est vità: ergo formaliter est anima, omnis enim actus materiæ, qui formaliter est substantia, & per se ipsum vità in actu primo essentialiter est anima. Si dicas modum illum viuificari per animam rationalem, modus ille viuunt vità identificata cum anima rationali: ergo homo, qui viuunt vità, quam formaliter dicit talis modus, viuunt vità identificata cum anima rationali: ergo hoc modo posito remanet integra difficultas, quam argumentum proponit. Secundò modus ille, vel est vità adæquata hominis, vel inadæquata: si adæquata: ergo anima rationalis non est vità hominis: si inadæquata: ergo non est principium operationum

tionum vitalium. Vtraque consequentia certissima est, prima per se nota, secunda procedit à negatione definiti ad negationem definitionis: vita enim in actu primo, iuxta communem sententiam, est principium immanens operationum vitalium; ergo si anima non est vita hominis, non erit principium immanens operationum vitalium. Si modus ille est vita inadequata: ergo homo viuit modo illo, & anima rationali: ergo sicut viuit dicitur vitâ corruptibili ratione illius modi corruptibilis, ita dicitur viuire vitâ corruptibili ratione animæ rationalis: ergo si ex eo quod homo viuat per animam rationalem dicitur viuire vitâ incorruptibili; absolutè modo illo admissio poterit dici vitam saltem inadequatam hominis esse incorruptibilem, & ita non corrumpi vitam hominis secundum se totam.

6 Respondeo corruptâ vnione corrumpi totum hominem, non quia corrumpantur singulæ partes illius, sed quia corrumpitur aliquid, sine quo, reliquis etiam partibus permanentibus, totum nequit existere, corrupto homine, corrumpitur necessariò viuens quod est ipse homo, & hac ratione dicitur homo viuens corruptibile, non quia vita formalis, seu id, quo homo viuebat corrumpatur, sed quia definit, esse illa vita in ordine ad viuens constituendum, etiamsi in se permaneat.

7 Ex his infero superfluum, & absque efficaci fundamento hunc modum in composito constitui: ex quo capite tantum efficacissimè reicitur, eodem enim iure quo modus iste ponitur, possent alij plures, præcipuè alius communicatus formæ à materia, qui corresponderet ex parte formæ, huic, quem in materia ponit Vasquez deriuatum à formâ, cum enim vtrumque extremum mutuò vniatur, & mutuò suum esse vnum alteri mediâ vnione in toto communicet, ita deberet mutuò diuersos modos sibi inuicem communicare. Deinde ratio, quæ hunc modum propugnat in homine petita ab spiritualitate animæ, quæ non potest materia tribuere rationem corporis, etiamsi efficax esset, tantum probaret modum hunc dandum esse in composito materiali constante formâ spirituali. Rationes alix, quæ sumuntur ex vitalitate, & ex ratione animalis, quam forma debet materiæ tribuere, etiamsi modum istum in viuentibus extorquerent, in reliquis compositis substantialibus non viuentibus, in quibus forma non communicat materiæ rationes has nihil præstarent, quapropter admissio illo modo in viuentibus negandus esset in reliquis compositis, in quibus superfluum esset, siquidem non deferuisset ad communicanda illa prædicata, propter quorum communicationem inuentus est. Seio dixisse Vasquez n. 28. licere in non animantibus instar animantium philosophari, sed certè id non assequor.

PUNCTUM III.

An possit dari compositum constans materiâ & formâ spirituali.

1 **N**egatiuam partem defendit Hurtadus disp. 2. de anima, sect. 12. quam docuerat Pater Suarez disput. 13. Metaphysic. sect. 14. num. 14. vbi docet expressè non inuenisse conclusionem, quam docet apud auctores. Affirmatiuam sententiam tenent sapientissimi recentiores, quos sequutus est Arriaga disp. 1. de anima, sect. 5. vbi refert pro hac sententia Aureol. Alensem, & aliquos quos citat P. Suarez num. 5. sed horum Doctorum auctoritas hac in re nobis tuta non est, quia illorum fundamentum valde alienum est à nostra, & communi sententia; asserbant enim prædicti Doctores nullâ substantiam adhuc spiritualem posse inueniri, quæ his partibus non componeretur.

2 Ostendam Controu. 1. de anima, Punct. 5. non esse de conceptu rei spiritualis non constare partibus, ex quo principio ibi statuendo facillè meam conclusionem depromo. Non est contra conceptû rei spiritualis cõpositio partium integralium, neque essentialium: ergo cõpositio ex subiecto & formâ spirituali potest cadere in compositum spirituale. Probo consequentiam: Si ex aliquo capite talis compositio repugnaret, tantum esset ex prædicato spiritualis, ex hoc non repugnat: ergo ex nullo. Accedant huic rationi solutiones argumentorum, quæ contra hanc substantiam fiunt, ex quibus constabit nul-

lam reperiri repugnantiam in tali substantia, ex quo affirmatiua pars in his quæstionibus inferenda est.

Obiicies ex Suariorum: Omnis forma spiritualis potest operari independentè à subiecto: ergo nulla illo indiget: ergo nulla potest illud habere. Si aliquid probaret hæc obiecto suaderet formam spiritualem non indigere adhuc materiali subiecto, neque cum illo posse totum componere, quod est contra constitutionem hominis ex materia & formâ spirituali. Respondeo non omnem formam spiritualem posse suas omnes operationes exercere independentè à subiecto spirituali: sicut enim materiales formæ, etiamsi crearentur non possent exercere omnes suas operationes sine subiecto materiali, quod etiam creatæ indigerent ad aliquas exercendas, sic forma spiritualis indigere potest subiecto spirituali ad alias operationes materiales obeundas. Quod si vnâ, vel alteram operationem posset talis forma sine subiecto exercere, quia anima rationalis plures obit operationes, etiam separata à materia, non tamen ideò illam abhorret, sed illâ indiget ad aliarum exercitium. Si roges quomodo indigeret talis forma subiecto spirituali. Respondeo, posse illo indigere tanquam principio actiuo, quia non est contra rationem subiecti esse principium actiuum operationum compositi, multi enim sentiunt materiam simul cum forma actiuè concurrere ad sensationes. Posset etiam illo subiecto indigere ut esset passiuum principium operationum, quas forma, etsi materialis non posset recipere, non enim bene valet: forma est spiritualis: ergo potest recipere omnes operationes materiales: est enim sententia trita satis inter Philosophos sensationes materiales bruti non recipi in forma, sed in materia, & consequenter non posse recipi, quia si posset recipi de facto recipiuntur, quia non recipiuntur libere, sed necessariò in subiecto, in quo possunt recipi. Posset etiam indigere subiecto, non ut operationes, sed ut species ad illas requisitas reciperet.

Obiic. secundò: Tale compositum fore corruptibile. Nec consequentia tenet, nec consequens terret. Consequentia non tenet, quia celi in communi sententia compositi sunt ex materia & formâ, & tamen sunt incorruptibiles. Consequens non terret, quia inconueniens non est asserere posse dari compositum spirituale secundum materiam & formam, & corruptibile in ratione compositi, ad quod tantum requiritur vnionem fore corruptibilem, neque erit contra rationem vnionis spiritualis posse corrumpi, multi enim asserunt vnionem corruptibilem hominis spiritualem existere.

Obiicies tertio: Spirituale est magis perfectum quàm materiale: ergo habet minorem compositionem: ergo est magis simplex: ergo non habet compositionem ex materia & formâ. Respondeo negando vltimam consequentiam admissis omnibus præmissis. Quia maior simplicitas in substantia spirituali potest consistere in aliquibus speciebus in carentia compositionis essentialis, quam intendit obiectio, in aliis tantum in minori compositione accidentali, quia id, quod præstat substantia corporea per plura accidentia, per vnum tantum exhibet spiritualis substantia intelligendo per species vniuersaliores, & per cognitiones, quæ plura obiecta simul amplectuntur. Potest item hæc maior simplicitas consistere in carentia compositionis integralis.

Obiicies quartò: Si substantia spiritualis composita ex materia, & formâ possibilis est: non est fundamentum ad asserendum Angelos, qui de facto dantur non habere talè compositionem. Respondeo in primis esse fundamentum negatiuum, quia nulla est, vel leuis coniectura, ex qua possumus deducere Angelos, qui de facto dantur, habere talem compositionem, & ad negandam compositionem, & multiplicationem entitatum, fundamentum negatiuum sufficiens est. Reperitur etiam ratio positiua à posteriori ex perfectissimis operationibus, miræque illorum virtute, quæ perfectissimam arguit substantiam, illorumque simplicitatem suadet, cum substantia eò sit perfectior, quò simplicior. Accedit Patrum atque Doctorum communis consensus, quo substantiæ Angelicæ absque compositione ex materia, & formâ recensentur. Hæc omnia rem moraliter omnino ceram reddunt, neque vllum locum in intellectu prudenti formidini relinquunt.

Inquirere posset, an sicut datur compositum constans formâ spirituali, & subiecto materiali, possit dari aliud cõstans subiecto spirituali, & formâ materiali. Pauca mihi certa